

הלוות נטילת ידים סימן קסב

ביאורים ותוספים

(10) שם ביאור ששית הרשב"א שאון לחושש שהוא שמא יצאו המים מעצם חוץ לפיק, וכל החשש הוא רק בשנותל עד סוף קשר אבעותיו שהוא עצמו ועל מעת מהרץ לשערי האבעות וממי שניות לא יגיעו לשם לטהר את הראשוניות.

[ביה"ל ד"ה המוטל ידיין]
מקסמו הפקרים, משמע אין צרי גנוב בימים¹¹⁾ וכו', ואפלו לפה שמתכו לנטלה¹²⁾ ורק בקהה לנטלה¹²⁾.

(11) והחו"א (אות ח"י כרך ס"ק ב) כתוב שם שפרק מים ראשונים להסיר הלבול, והפסיק ושוב רוצה ליטול מים שנינים, צרי קודם לגבות את ידיין וכן כתוב בסידור הרב (שם), שכיוון שמים אלו אינם באים לטהר את הדינים¹³⁾ אלא רק להסיר הלבול הרוי בהם טמאים שישנם על ידו בשעת נטילה בלבד, ואם לא יונגם ישות המים ויטמאו את הרוי ואת המים הנוספים שיטול עליה, כי אין בכך מים שנאים לטהר אלא מים שבאו על הרוי בחולק מהנטילה. וראה שם שבאיור החקיקות מההביא הבה"ל שם נגע בידיו במים הם כשרים לנטילה ואין אומרים שנטמאו ויטמאו את הדינים¹⁴⁾. אכן אם נטול בתחילת טהורה אחוריו שהמים שטפו את הלבול, באו על כל ידו מים נוספים שיועילו בתורת נטילה, וזה אף המים ששטרף בהם ידו נחשבים חלק מהנטילה ונוטרים במים המשנים. אך ס"ים החו"א (שם) sclבת הדריא להחמיר להפסיק ולנקב, והוסיף שכשעשה כן ודאי שהשתיפה הראשונה אינה חלק מנטילת הדינים, וצרי שיתיה בהם ידו נחשבים חלק מהשתיפה הראשונה רבעית נאכן ביה"ל (ד"ה קצת מהרביעית) כתוב שהמכנון לכתילה להחמיר שיואר לו רבעית לאחר השטיפה אף שלא מנגב ידיין. וראה מה שהבאנו להלן ביה"ל ד"ה קצת מהרביעית.

וראה להלן ס"ק כ' שהבאנו גם שם חלק החו"א על דברי המשנ"ב, וכותב לענין מי שנטול מקטת ידו שלא עלתה לו נטילה, שצרכר קודם שחזור ונוטל כדי לנגב את מי הנטילה הראשוניות.

(12) הינו מה שכתב ביה"ל להלן (ד"ה קצת מהרביעית) שכואורה נראה בפשיותה שהעברת החיצינה אליה אלא הבנה לנטילה, ולא חלק מהנטילה עצמה. וכן מי שיש לו מים מצומצמים בשיעור רביעית יש על ידו לכלו, צרי לנוקת את ידו במים הפסולים לנטילה או בשאר מידי דמנקי, ולא במים הרביעית עצמן, כדי שלא יחסר לו משיעור רביעית בשיבוא אח"כ ליטול את ידיין.

[משנ"ב ס"ק ח]
דחיישין שיצאו חוץ לפיק, ועל כן מכרח למתקזים דוקא בגביה עד שעת הגגוב כדי שלא יתגעו וירדו על האצבעות).

(7) טעם זה הוא לשיטת רוב המפרשים, כמו שכתב לעיל (ס"ק א), אבל לשיטת הרשב"א, כתוב שם שהחשש הוא שמא נשף מעת חוץ לשערי האבעות, שקשה לצמצעים בה, ומילא נטמאו המים, והימים הבאים לא יגיעו לשם לטהרם, ואם לא יגיביה ידיו, רדו הדמים חורה על אבעותיהם טמאן, ואכן לפי שיטת הרשב"א כתוב ביה"ל (ד"ה והוא הדרין) שגם ידו עד לשערי אבעותיה, לא يول לחשיפין מתחילה הנטילה, שהרי עדין יש לחוש שבספיקה ראשונה הגיעו המים מהרץ לשערי אבעותיו ונטמאו שם, ומם שניים לא הגיעו לשם לטהרם, ואח"כ ירדו המים שלא נטהרו בשפיקה שנייה על ידו ויטמאו. וביאור שם שכן דברי הרמ"א אמרו אלא בשנותל כל היד עד הקנה, שאו לדעת הרשב"א מילא אין שום חשש וכמו שכתב השוער להלן וביאור במשנ"ב לעיל (ס"ק א), ואך לחולקים על הרשב"א שיש בו החשש, מ"מ אם השpiel ידיין מתחילה ועוד סוף ג"כ אין למה לחוש וכמו שכתב הרמ"א כאן וביאור במשנ"ב.

[משנ"ב ס"ק ט]
והנה ק"י נגנו ק"עלם שאין מדקין בזיה, ומשעים: מפני שנטולין רבעית על כל יד נזיה, וגם שנוטליין עד סוף פשת ק"ר¹⁵⁾.

(8) ואף שבאופן שנותלים היום אין צרי מן היד להגביה, וכמו שכתב במשנ"ב, מ"מ כתוב העורך השולchan (ס"ז) שרatoi להגביה הידים בכל עניין, כיון שבגמ' אסכמה אקררא, וכן הווריו חכמי הקבלה, ולמה לא עשה כן בדבר שאנן בו לא טוח ולא פבד, ולכן גויא דיו תע"ב. ובקלורי מהר"ח (ח"א עמי קי ב) הבא שעיל פי הארוי יש להגביה את הדינים בצד הפנים. וכן הבא הקף החאים (ס"ק ב, ו) בשם הארוי" וחכמי הקבלה שוש להגביה ידיין עד בצד ראשו.

[שעה"צ ס"ק י]
רמפה נפשה, שלא לשיטת פמה וראשונים מפני רבעית לזה, ובלקמה בפחים. ואפלו לא עיטה נטולב"א דלקינה לא מפני רבעית לזה¹⁶⁾.
(9) בין שהוא סבור שלשלולים, ואך בשנותל מים ראשונים מרבייעת, צרי ליטול מים שניים כדי שייתרו את המים הראשוניים, וכי שוחובאה שיטתו במשנ"ב להלן (ס"ק א) ובשעה"צ (ס"ק י).

[משנ"ב ס"ק י]
הטעם נתנו לעיל באות א, עין שטמ¹⁷⁾.

